

Tine
Soben

Primer Fik-fik

Cesta se mi je uprla, pognala se silovito naprej in še siloviteje navkreber; njena peščena struktura je z zarotniško lokavostjo bodla v oči in skozi začudenje široko razprtih zenic še nekam globlje: slabič v meni je slavil zmago.

Ajd živijo, sem zakričal prek rame; eno oko mi je napolnila uha-jajoča podoba Dolfi, čigar prelomljena drža je komaj opazno lezla po vzporednici tik nad cesto; v drugem

očesu je ždela noč, premišljevale biblijske zgodbe o dobrih delih.

Kaj pa naj bi bil sicer storil? Čisto dobro sem ukrepal: zdaj boš pa že, sem rekel, saj nimaš več daleč. Tema, ki je leno visela od oblačnega decembrskega neba, naju je posilila z bližino; njegova lopatasta roka me je zgrabila kot lastnino in me povlekla k telesu. Še sem bil pod vtisom obraza izpod rumenega krožnika, zato se nisem mogel upirati, dasi je zoprnost kar puhtela iz njegovih gibov, iz počasnih kretenj pijanca, ki doumejo svoj namen šele potem, ko so že na pol poti do cilja. Izpulil sem se mu iz objema: ti, zdaj greš pa lahko sam, dovolj daleč sem te spremil; jaz moram jutri že ob petih vstati, sem ga prepričeval, in zavest, da lažem, ni dosegla čustva, kaj šele razum; saj lažem vendar Dolfu, samo Dolfu: dobrodobro, je zamomljal med prikritim smehom, ki je komaj slišen, vendarle kar prekipeval od sarkazma, naperjenega zoper vse, kar živega premore svet.

Dobro, še do klanca grem, dlje pa res ne, je zahtevala odločnost v meni. Samo do križa sem ti obljubil, pa poglej, kje sva že; govoreč te besede sem se ozrl; morda je del mene posumil, da zopet lažem, in je zahteval pogled nazaj, ali pa sem se ozrl, ker sem dobro vedel, da se Dolf ne bo; kaj briga Dolfi »poglej, kje sva že«. Preveč je prostoren za karkoli majhnega, izpolnjuje in ohranja ga ena sama misel: šerif, mu leze iz telesa, žveči ga med zobmi. Prisoten je bil samo telesno, si je pač lahko privoščil odsotnost duha — mogoče se je tega celo zavedal, tako bolj ob robu —, kajpak, izkoristil je mojo pripravljenost, da prevzamem eksistenco obeh. Toda bolj ko hočem obstajati za oba, bolj se krha moj lastni obstoj; čuti so mi blokirani, sem strahoma pomislil, samo ozrem se lahko še za oba: razpelo se je res že po-

greznilo v dišečo smrekovo senco, ki je kljub oddaljenosti iztegnila svoj kiselkasti vonj trohnečih iglic prav do naju. Sluznica je zaznala potrebo, da bi kihnil, toda od same otrplosti (kot da bi imel strah res votle oči) tega nisem storil. Najbrž tudi zato ne, ker vonj ni bil le vonj, ampak več: nekaj trdega, s tipom zaznavnega, kot Dolfova roka, ki te lahko stisne za vrat. Nenadoma sem moral priznati, da mi je žal; ampak ne nečesa, marveč žal kar tako, ne da bi vedel za vzrok, ali celo: ne da bi ta sploh obstajal.

I, kdo! Brat, ne, je odgovoril, majaje se na mestu. Cmokast govor, prežet z nekim odurnim prizvokom zaničevanja, mi je že drezal v možgane. Začel mi je presedati. Prezrl sem vso njegovo tragiko, v trenutku je izpuhtela in ostal je le kup gnusa, ki se me je oklenil kot kake naivnice. Neotesani tepec torej, to sem, je bil sklep kar se da kratek.

Pa kdo, sem z zalogajem jeze v ustih ponovil vprašanje. Glede na njegovo prejšnje vedenje seveda nisem pričakoval odgovora. Jasnost, ki je udarila direktno, me je lahko tem bolj presenetila, da, celo zmedla; osupnil sem: tak odgovor!

Potem ko sva že skoraj pognala korenine v kamnita tla in sem ga venomer vlekel za rokav, ne da bi ga bil uspel ganiti z mesta, je nenadoma prhnil vame: spet me bo; ja kaj, zmlatil, ne! »Svinja skozlana, si se spet nažrl«, bo tulil, vem.

Nepovezano momljanje mi je zbujalo prej jezo kot zanimanje, a popolnoma apatičen nisem ostal. Te možnosti preprosto ni bilo, šel sem vendar z Dolfom. Dolf! Že beseda, celo samo misel — Dolf — je vsebovala ostrino, ki je ne moreš mirno prenesti. Življenje ga je lopnilo kot morda nikogar. Da se skriva nekaj resnice za »šerifom« in za njegovimi vsiljivimi »Za koliko bi se dal?«, o tem nisem dvomil. Toda da bi pomislil na brata! — Zazdelo se mi je, da Dolf nekaj prikriva ali da ga je celo res strah. Ampak česa? Izgovoriti besedo brat, besedo nič in jo povezati z ubijajočo vsebino glagola imeti? Strah vsega, kar je dišalo po človeški grabežljivosti, ki ga je ujela v svoj vrtinec in ga vrtela z vedno večjo naglico po koncentričnih krogih do onemitve? Končno pa, je on sploh sposoben nositi v svoji neumnosti izdajajoči glavi ostrino takih misli?

Dolf je stopal trdo, miže, in tudi mislil najbrž ni nič posebnega. Menda je pač vedel, ali bolj čutil, da ga spremljam, kdo in zakaj, od kod in kam, s tem si, mislim, ni belil glave. Njegova drža in koraki so kazali nebrižnost — vsaj navidezno —, ki je zarisala v njegovo bivanje med ljudmi in stvarmi nekaj pošastnega, a tudi tragičnega: nehote sprejmeš misel, da se morda pretvarja in da je v njegovem mišičastem telesu skrita sposobnost udariti po čelu prvega človeka, ki bi mu v nepravem trenutku stopil na pot; a že naslednji hip obsojaš svoje pretiravanje — Dolf niti muhe ne ubije. Seveda, sem potrdil svojo misel: ljudje, in celo stvari, so ga v zavesti, da je to dobro zanj, poniževali in bñli in obraz, tako da so podplutbe kar visele od njega — in Dolf? O da, prekletstvo mu je bruhnulo iz ust, toda sovraštvo ga ni maralo; včasih je obmolknil in meril s pogledi proč od življenja, a tudi prezir ga ni maral; nemalokrat je komu zagrozil, toda grožnje uresničiti, ne, tega Dolf ni zmožel. Nekaj se mu je pač posrečilo, njemu, ali

ljudem: začel je občudovati klovne, izrabil je vsako priložnost, da se je lahko blamiral pred silno dobrodušnimi vaščani in znanci, začel se je po malem delati tudi blaznega — in uspel: obrnilo se mu je. Ne sicer popolnoma, toda prišli so dnevi, še zlasti pa noči, ko je bil zares blazen: vaške ograje so se lomile, v marsikatero sadno drevo je švisnila sekira in ga preklala ali odsekala najlepši vrh; spet drugič je temo neke noči obliznila rdečkasta svetloba, in zjutraj — že navsezgodaj — so preklinjali: malo družbo, ki da obsoja le malenkosti, take stvari pa — »Bog, kje je pravica!«; malo sebe in svojo nepazljivost, najbolj pa seveda grozno zločinskega Dolfa in njegov blazni, smejoči se obraz (pod izrazitim čelom so žgale v oči še bolj blazne oči). Maščevanje, so se spraševali, toda spregovoril ni nihče; beseda je neizgovorjena prebodla glave prisotnih in obvisela v praznini med njimi kot kazen božja: maščevanje?

Kot da se je cesta zarotila proti nama, se je izmikala in zdelo se je — ali pa je bilo čisto res —, da napredujeva zelo počasi, tako zelo, da je cesta prehitevala korake in sva se nazaj grede s silo poganjala naprej; ker tudi čas ni napredoval, zaznavno je bilo le neko nedoumljivo krčenje in raztezanje, ki spravlja človeka ob pamet ali pa ga vsaj utruji in v utrujenosti zmehča, da postaneš dovzeten za vraže: tu ob razpelu se je baje nekoč prikazalo sredi noči nekaj belega, sem se spomnil pripovedovanja starih ljudi.

Dolf je spet obstal. Že tretjič. In ravno tu, strela zagamana! Sit sem te, ne vidiš, sit! Do tod te imam! Mraz in tema sta se znotraj obrisov sence sprijela v najbolj čudno zmes strahu in srda: asociacije na tisto belo stvar so nabrekli do zgoščanja krvi.

Mater, me je strah!

Ne vidiš tistega tam, sem spremljal prodiranje besed v njegovo predstavo strahov.

Kaj! Mene strah! Koga strah — mene?

Poglej! Tam, lej, sem uporabil zvijačo.

Kaaaj! Amani-hu. A veš, kaj je to, ha?

Daj, gani se že vendar, klada, sem obupano sunil vanj.

Iztisnil sem se v odrešujočo ugotovitev: Dolfa je strah. Potrebna je samo belooka beseda groze in prikazala se bo ranljivost, prikazen ga bo prebodla, strepetal bo v otroka svoje zapite zrelosti; Kristus na križu je drobno zastokal. Dolfove oči so greble po tleh, ki so se krčila vase pod ploskimi stopali pogledov in ga s silo materinstva priklepala nase. Siknilo je. Iz otrdele prsti preoranih njiv, iz razparanih, že davno ukradenih brazd (z odtisi nevidnih tatov na svojih ožganih hrbtih). Siknilo je preroštvo stare ciganke: prezgodaj so pretrgali popkovino, zato ti bo zemlja kljubovala s prekletstvom. Albert je spoznal. V žilah je začutil praznino: kri brez krvničk je udarila navzgor in zalila presušeno strugo na obrazu, prekrila ga je komaj opazna rdečica prvoobhajanca, ko mora preboletj prvo križanje. Toda globoko v goltancu noči je ostal Dolfov obraz siv, odbijajoče grozen, celo solza bi posivela na licu. Kaj je to? Komaj sem krotil paniko v sebi, skušal sem jo odsuniti v besede, da bi se znebil morečega občutka odvisnosti od vsega, kar je napolnilo prostor okrog naju: ajdi, greva! Slišiš, Albert: greva!

Pri križu, ne vidiš.

Kje?

Tukaj sva.

Spustil sem pogled po cesti, ki se je ožila za Dolfovim širokim hrbtom in končno izginila, pol v sluteni ovinek, pol v temo. Od premaganega senika sèm sta stopala Dolf in jaz, utesnjena med bregovi klanca.

Ne boš, je ukazal jaz; naprej greva.

Ti, jaz se bom kar v krmo zavalil.

Kadarkoli je Albert postal, čeprav le za trenutek, je jaz že godrnjal in ga cukal za povaljani in pomečkani suknjič: ne boš, ne! Zgaga zgagasta bo res še zmrznil. Alo!

Klanec se je zdel ožji, zemlja je z obeh strani silovito pritiskala vanj (v temi postanejo stvari resne in krute), in jaz je posumil, da to nekaj pomeni. Če bi bil sam, bi bil gotovo odprl enega tistih tvojih dolgih monologov, s katerimi se je osvobajal in premagoval razdvojenost. (Takole v dialogu: jaz in jaz.) Ko so vsa vprašanja odveč, ko so vsi odgovori že vnaprej znani, Toda molčal je. Tudi Dolfa bi lahko kaj vprašal, ampak ne. Kajti Dolf je Fik-fik. Dolf je zato, da se mu kaj ukaže, ne pa da ga kdo sprašuje; da se mu reče: več požreš, kot narediš! No da, Dolf je pač samo to, kar so njegove močne kosmate roke. In jaz to dobro vem. Morda je zaslutil, kako v globini nabreka zdrizasta gniloba, morda ga je obšel celo sram. Vendar tega ni pokazal, bodisi da v Dolfu ni videl primerne zaboja (kamor se odlagajo take stvari) bodisi iz čiste lenobe. Samo gube na čelu so se ujele v začudenje: bil je klanec, ne tisti Cankarjev, ki ga poznal iz šole, marveč čisto drugačen, podoben bolj izsušeni strugi kot pravemu klanecu, takšen pač, nezanimiv podolgem in počez. Nekakšno usodno posebnost, ki se je vgnezdila na čelu in je jaz ni mogel skriti, mu je dajala le fikfikovska nepomembnost. Dolfik-fik-fik! Ampak jaz tega ni rekel glasno; sploh ni rekel, kajti jaz ni nič drugega kot sama dišeča prizanesljivost. In poleg tega je v dosegu Dolfove resničnosti, blatne in pijane (»Svinja skožlana, si se spet nažrl!«). Veš, Dolf, to zagotovo nekaj pomeni. A tudi sam ni bil prepričan.

Se ti zdi, da ga bo brat res nažgal?

Saj sem ti že povedal.

Nne ne, kar povej!

Sploh se ne bi dal, če ti povem, no.

Da ti primaže eno, a? Za koliko bi se dal?

Nenadoma sem ga imel na jeziku, ne le ime, temveč celega Dolfa; lahko bi naredil z njim kaj učinkovitega, lahko bi ga celo izpljunil. Toda ta lahkó lploh ni bil lahek; in vse možnosti so bile zgolj papirnate. Nelepi videz in še manj lepa resnica sta se namreč brezobzirno izključevala. In vendar je bilo prisotno oboje, tako neposredno, da je bolelo: cesta ga je obvladujoče pehala iz grabe v grabo — naj bo pripravljen, prag bratove hiše je treba prestopiti nadvse spoštljivo in kar se da dostojanstveno! (v zmesi blata in slabega žganja); sočasno mi je čepel na konjci jezika, ampak ne ta, isti, marveč tisti drugi, manj znani Dolf z debelo solzo. In obšlo me je požele-nje, da bi ju združil. Ha, to bi bilo strupeno, sem se glasno spozabil, in

Albert je odobravajoče pokimal. Popolnoma brez volje. Minil me je ves prejšnji strah, je to sploh še človek? Nato sem rekel: ne.

Od takrat naprej je Albert Fik-fik. V nedolžnosti tega imena se skriva samo njemu popolnoma znana grobost; večina ljudi ne ve zanjo, drugi jo samo slutimo. A skoraj nihče ne izgovori imena v njegovi prisotnosti. Fik-fik — nekaj pasjega je v tem. Dolgo je že, kar smo se drli pred njegovimi vrati, kmalu potem ko je bil Fik-fik izumljen; toda le enkrat. In tisto noč je Albert prvič blaznel. Da je prišel oče nazaj in rekel: amani-hu. Eh, Dolf, ti si bil pijan; mrtvi nimajo kaj iskati pri tebi. Svet, ki se je na novo začel, pa je bil prostoren in Albert ga je z grozo imenoval Amani-hu. Brez razlage. Ker to ni svet stvari, vedno je rekel samo: Amani-hu. In nihče ne ve, koliko senc premore. Albert, ki nemara ve, pa je pijan. A tudi trezen ne pove.

Zdelo se mi je, da moram pohiteti. Čimprej je treba doseči rob teme in ga poriniti čezenj: v temi bo izgubil oči, te premagano povešene oči. Ti, Dolf, ne razumeš, ti nič ne veš! Bil je neumna žival v visokih škornjih, z očmi ubitega bika; zelena svetloba vaških luči je žalovala v meni. Čutil sem brezobno Dolfovo bolečino, že davno priraslo nanj; kadar je dolgo molčal in včasih polrazločno vzdihnil: ja ja.

Nasproti nama je vstala lesenost senika. Nestrpno sem pričakoval, da bo kaj rekel; treba je samo reči; a Dolf ni rekel. V polnih ustih mu je žarelo poletje in izpod senika so prihajali visoki mlatiči.

So že omlatili, je pomislil Dolf. Vem, da je pomislil; v nenadnem pogledu se je zalesketal onemogel srd.

To ste torej mlatiči, visoki mlatiči! bi moral reči. Ali vsaj besedo, toda zdaj, ta hip! Pa je čez dolgo, ko so obrisi visokih postav že izginili v razbeljenem ozadju, rekel samo: Amani-hu! Tisti trenutek sem začel verjeti: brezoblični Amani-hu je resničen, v svoji nevidnosti še tem bolj strašen. Zagrizel se je v Dolfovo nemoč, od koder je s svojimi pajčevinastimi prsti zaznamoval celoten svet njegove samote. Nikoli ne bo izpral grenkega okusa iz ust, zapreden si, Dolf, žganje nima več pekočega rezila — ker se je vdal. Takrat, ko je prvič slišal, kako se je noč smejala odtekajoči vodi v potoku s čisto človeško zlobo.

Jaa, no! Me ne slišiš?

Že že, samo: a samo ljudje ali ne?

Kajpak; menda ja ne živali.

A smo ljudje ali nismo?

Poudarek se je pognel v »nismo«. Morda je s tem vlekel paralelo med besnim pasjim laježem na dvorišču in svojim čudno zvenečim imenom. Lahko bi; kaj ni zaškripal z zobmi čisto živalsko? In tega človeka bom jaz spremljal. Iz izbuljenih oči je padlo začudenje, tako tiho, da Dolf ni mogel slišati; splazilo se mu je v široke hlačnice in ga otipavalo, v notranjem žepu suknjiča je zadišalo po žganju, v očeh je bilo prazno: tu sèm lahko pade karkoli.

Le kaj je to; vidiš!

Zavihal je rokav in ogledoval kratko, močno roko, ki se je širila v grčavo dlan. Naenkrat me je zgrabil za zapestje; zdaj bo stisnil, sem se zbal. Kar naj, tako ga bom treščil po črepinji . . . Pripravljen sem bil storiti karkoli, njegova bližina se mi je zdela nevarna, kača se je rahlo navila okrog zapestja — če bi imel nož, bi ga gotovo zabodel, in ničesar ne bi vedel povedati v svoj zagovor. Dolf je pač tak in nikoli ne bo drugačen. Ni stisnil, le ponovno je glasno zaškripal z zobmi.

To ti je naš šerif . . . on. On!

Kdo ti pa kaj hoče.

Ne grem. Kdo pa misliš, da sem jaz, a?! On bo mene . . . ája, jaz imam štirideset let, pobec!

Spet ga ima v oblasti. Samo še čakal sem, kdaj ga bo zgrabilo popolnoma; veselil sem se olajšanja v prostih rokah. Trudno se je obesil na mrežnato ograjo in pri tem sem razločno videl, kako se je hrbet počasi, a vztrajno napenjal. Nagnil sem se nazaj, kot bi ga hotel zravnati, ta silni, izbočeni hrbet. Majhna razdalja, ki naju je ločila, se je zgostila od tesnobe. Dolf! sem zavpil in nepremično strmel v temni lok na ograji. Katero skrito maščevanje se je razkrilo? In kakšen je obraz teme, ko z vso resnostjo uresničuje svoj namen? Dolf! Vse skupaj bo porušil. Prevzela me je odgovornost lastnika: to je naše! Zgrabil sem ga od zadaj — Dolfa vsakdo zgrabi od zadaj — in potegnil: s pestjo sem zadel v upadli, prebičani obraz; presenečenje, ki se je silovito izvilo iz vodenih oči, se je zapičilo vame in mi v trenutku neprisebnosti potisnilo bič v usta: to je moje! S pestjo sem zadel upadli, prebičani obraz z vodenimi očmi. Težko je zasopel in se spoznal. Začutil je, da je treba poskusiti; odprl je usta, a jezik je bil trd, nepomičen. Obšla ga je groza obsojenca, čisto narahlo se je dotaknila tudi mene: prepoznal sem usmiljenje v sebi, prav tako, kot ga poznamo vsi in ki sem ga odklanjal, dasi sem ga bil mnogokrat vreden; tudi Albertu ga nisem izkazal. Stal je črn na temni steni domače hiše in s pestjo prebite ustnice so bile rožnate. O Dolf! In vse tisto lepo, nekoč tako jasno, zdaj komaj še predstavljivo . . . kako se je rezilo pogreznilo, globoko, do dna, in prav iz globine izrezalo kos kruha, da se je iz tople sredice cedila kri; zagriznil si, in ustnice so ostale krvave . . . Postajale so kamnite, temna modrina je silila vanje; nikdar več se ne bodo stisnile, da bi rekle: M; tako je v Dolfovem naročju umrla beseda »moje«. Ne more več, sem zašepetal. Tako pravimo vsi: ne more. A na poslednjem robu, kjer smo komaj še malo, smo vsi globoko prepričani, da tudi ne sme.

Ni mrzlo. Kaj mrzlo!

Te mogoče zebe?

Zrrrk, je kovinsko zapela zadruga na očetovi bundi, ki sem jo v naglici vrgel nase. Na zamolkli svetlobi, ki je uhajala iz kuhinje, je zatrepetala poželjivost in sedla na zrklo osvetljene polovice. Zeblo ga je, to je bil vzrok, sem ugotavljal in se čudil njegovi odpornosti. Hrga si, Albert, tak mrz, ti pa kolovratiš naokoli; »in delaš ljudem sitnosti« sem raje pojedel, čeprav sem precej težko požrl. Grobo sem ga moral zvleči z dvorišča; ko sem zapi-ral lesu, me je obšla preroška razsvetljenost: vidiš, Dolf, tak si — zato te

pa življenje tepe! Ponosen sem bil na svoje preroštvo, še bolj pa na svojo dobrotelost, zato sem si mislil »tja petnajst, nazaj pet minut, to pa res ni toliko«.

V resnici pa se moja nejevolja s takimi besedami ni dala potolažiti.

No saj, saj že.

Ja strelo božjo, Dolf, a greš ali ne!

Dobro, dobro no . . .

Lej ga, pa ja nisi doma, da boš kar gospodaril tu! Jaz grem spat, slišiš? Alo!

Jaz sem na klopi zadovoljen . . . ja no, kar pojdi . . .

Ajd domov, Albert! Jaz grem spat, poglej, že čez polnoč je.

Joj, takih bi ti naložil, da bi pomnil. Zakaj se ga pa tako nažreš. Zdaj se ga zlepa ne bom rešil. Nič čudnega, če te vedno kdo prebuha, ko si pa tak ko krava. Ko krava! Še zaspal mi bo tu, potem bo šele cirkus. Ej, lepi moj, kar na hitro roko se bova zmenila. Hej, stari! si zaspal? — Samo malo, samo mao . . . Nič samo mao, ajdi, dvigni se! Samo grobo, sicer ne bo nič. Slišiš ali ne! sem se zadr.

Ka ba je?

Ne kabaje, ampak domov! Ne pa, da tule . . . Dolf, Dolf, si pa res ko krava!

Ti . . . Ti . . . Ko krava, ne?

Pogled se je hipoma prebudil in mi grozeče stopil naproti; rumenilo v očesnih koticah je izstopalo. Kaj nameravaš, Dolf? Zagrnila ga je nič dobrega obetajoča molčečnost, nevidno napeta po pramenih rumene svetlobe; kakor nekaj senčnega mi je segla v usta in zbudila okus po nečem postanem. Pozorno sem mu pogledal pod veke (morda se je tja zakopala druga polovica sveta): molk mi je v silni zverženosti očital — kaj, tega ni bilo mogoče razbrati, razločno pa je bilo čutiti zabrisano mehko, ki se je od kdovekdaj ohranila v obliki solze. Neka grozljiva zmota je morala sestiti vanj in v njem dopolniti predstavo zavrženosti. Ko krava, ne? Saj nisem mislil tako, Albert. Medtem ga je klop že odsunila, visel je sredi kuhinje, prav pod rumenim krožnikom, in senca se je skrčila vanj; samo včasih se je še iztegnila po tleh, toda vedel je, da ji ne more stopiti za vrat. Namrščil je ustnice, to menda počne že od rojstva, sem se odločil za posmeh, a ravno tedaj se je po kavi dišeče ozračje zavračajoče streslo: Zelenec! ti zelenec! Prepričan sem, da je rekel Dolf, le da ne vem, kateri; stal je od sredi kuhinje skozi vrata po cesti vedno manjši mali Berti vse do materinih prsi daleč. Dolf? In njegov očitek se je brez sramu slekel do nagega — poglej! Sem rekel: to bo tisto, in ga sprejel. Kaj ko bi on vse one brezštevne poniglavosti ohranil, so daljave za zaprtimi očmi bolj jasne? So. Pri tridesetih nezaslišano, tako se je zdelo in v poslavlajočem se otroštvu smo verjeli, da je res: ti, Dolf, si nor. Pri tridesetih da bi ljubil? Deset let prej spočeto žensko z umetnimi zobmi, to Mico micasto; rogali smo se, a mar zavestno? Ne, Albert, otrok se je poslavljal in zdelo se je čudno: bil si v tridesetem. S to močno in kosmato roko si jo stisnil, žival, za prsi, da je zakričala; mi smo ležali v travi, pol otročaji, pol odrasli; v

zbujenih telesih je žgala zavist. On miži; mogoče mi želi vsiliti misel, da je stoje zaspal, ne ve pa, da sva se znašla vsak v svojem krogu iste osmice, on že spodaj proti dnu, jaz malo više mlajši, a že tudi s stalnimi zobmi, ki grizejo. Z oteklih ustnic na vrat, ki se upirajoče vda, da je ugriz tem slajši. Sicer je res rekla »Si pa krava«, a neprimerno bolj nežno kot nocoj, in prsti so ji grebli v greh. In tako stara že. Prerokovali smo ti, da te bo pustila, vidiš? Mica je imela za veliko ruto zemlje; kadar sta sušila do noči, sta se ovila z njo tesneje, kot je mogel mrak zadržati glasove. Ko pa je Dolf potem za nekaj mesecev izginil neznanokam, so se naše razkuštrane glave zgrmadile na kup: ker ga je Mica zapustila, fuj. Aman-hu, je zdrsnilo med škripajočimi zobmi, ki več ne grizejo. Pritegnil je pozornost nase. Približal sem se obrazu in se zamislil: kako ozka bi morala biti špranja, da bi zrela solza ne spolzela skozi? In vzel bundo, da bi šel.

Vstopil je v čisto vsakdanjem telesu, v povsem vsakdanji pijanosti; odrinil je vrata v vežo; z vso veliko težo se je obesil na kljuko, kot bi ga bilo strah, da se bom premislil; ključ je odrešilno zaškrtal; in zunaj v mrazu je proseče potrkalo na vrata.

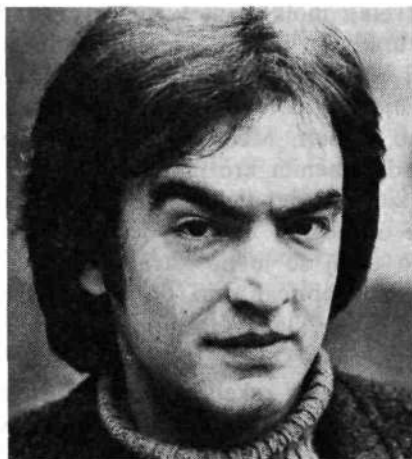
Bom ga že odpravil, brez skrbi.

Cirkus bo, boš videl, je rekla speča mati.

Samo brez skrbi.

Ne odpiraj mu, pijan je.

Ko sem z levo roko ravno nesel k ustom skodelico vroče kave in imel hkrati desno roko povsem po naključju na tipki »!«.

Andrej
Medved

Pesmi za Saro

drevje poka
od mraza,
v koži bleščijo
kodri žita.